

vedet, hvorpå der står: Hemmeligt, adgang forbudt!

Første næstformand (Birte Weiss):

Ordføreren for forslagsstillerne, hr. Frank Aaen.

Frank Aaen (EL):

Jeg skal sige tak til de partier, der udtrykte sig positivt om lovforslaget. Og jeg har jo kommenteret de andre indlæg løbende undervejs, så jeg vil bare tilføje til hr. Frode Sørensen og til fru Kirsten Jacobsen, at sammenligningen med PET-udvalget er vi ikke meget for.

Jeg har godt nok set den, også i et enkelt dagblad, men for det første fungerer PET-udvalget jo ikke, og for det andet har det ikke adgang til dokumenter, sådan som vi foreslår her. Det her har faktisk en anden konstruktion, som giver en langt videre adgang til de dokumenter, der ligger bag, og derfor også en mere effektiv kontrol end det relativt uduelige PET-udvalg, som vi har i Folketinget i forvejen.

Så er der flere, der har sat spørgsmålstejn ved, hvordan vi undgår, at der er mistillid til tilsynet, og det er jo en ret relevant debat, for det er selvfølgelig ikke meget værd at have et tilsyn, hvis de mennesker, som der skal føres tilsyn med, er så bange for det, at de gemmer alt væk.

Det er der jo nok eksempler på at de gør aligevel, men jeg er da enig i, at det er et hensyn, man må tage. Men problemet er jo, at der ikke er særlig stor grund til at have tillid til tilsynet i dag, for det, vi har set, er jo, at i Hafniasagen gik Finanstilsynet ind i sagen på en måde, der var til skade for andre finansielle virksomheder, nemlig pensionskasser og andre banker, og at i Færøbanksagen gik Finanstilsynet ind på en måde, som var til skade for en anden bank.

Og kernen i flere af de skandaler, der har været, er jo, at det ikke bare er det offentlige, der er blevet snydt, men også andre finansielle virksomheder. Og derfor ville der jo i dag være en god grund til, at man ude i de finansielle virksomheder ikke havde tillid til, at tilsynet er uvildigt, men tværtimod havde en frygt for, at tilsynet er politisk påvirkeligt, og det er jo også den frygt, vi skal prøve at få udryddet. Så vores forslag handler ikke om at gøre tilliden mindre. Tværtom vil vi tro, at vores forslag kunne højne tilliden til, at det tilsyn, der er, også er uvildigt og foregår efter reglerne.

Så vil jeg gerne konstatere, at der ikke er nogen, der har sat spørgsmålstejn ved, om vi må

vedtage dette lovforslag. Altså i modsætning til, at vi, næsten hver eneste gang vi diskuterer at gøre noget på det her område, har fået at vide, at det er i strid med et EF-direktiv, er der ikke nogen, der har fremført det i denne debat, og det er jo godt, for forslaget er selvfølgelig i overensstemmelse med EF-direktivet, og det fremgår også af bemærkningerne til lovforslaget.

Og så bare for at runde af:

Jeg er sådan set ikke i tvivl om, at de skiftende ministre, i hvert fald hvis vi er lidt efter dem, er i stand til at føre tilsyn med Finanstilsynet, og det har jeg sådan set ikke noget stort behov for at få lavet om på. Nej, det, jeg har behov for at få lavet om på, er muligheden for at føre tilsyn med ministrene, for det er jo det, der er det grundlæggende: Alle de gange vi nu støder ind i, at det er fortroligt, og det må vi ikke se, er det ikke bankernes, de finansielle virksomheders, hensyn, der tænkes på, og det er heller ikke Finanstilsynet, der tænkes på; nej, det, der tænkes på, er, hvordan det politiske system beskyttes mod at blive kigget efter i kortene.

Som jeg ser det, er det dét, der er baggrunden for, at det er så umuligt at komme igennem med at få fuld indsigt i, hvad der foregår. Og dér er vi jo faktisk i den situation nu, at når vi ikke har bedre instrumenter, end vi har, så ender det enten med, at vi ingenting kan foretage os, eller at vi hænger nogle embedsmænd.

Og selv om vi godt nok nogle gange siger, at så må vi have en undersøgelse af embedsmændene og måske en tjenestemandsdømstol, så har vi hver eneste gang sagt, at det ikke er for at kunne hænge nogle embedsmænd, som formentlig bare har gjort det, som de er blevet sat til at gøre, men for på den måde at kunne få adgang til dokumenter, der kan dokumentere, hvor ordren kom fra.

Det er jo det, der er det centrale i alle de finansielle skandaler, vi har haft med at gøre: Spar Nord-sagen, Færøbanksagen, Hafniasagen, Balticasagen, Varde Bank-sagen, sagen om overbelåningen af skibe. I alle de store sager har vi hver eneste gang haft det problem: Hvor kom ordren fra?

I dag ser det ud, som om det er Finanstilsynet og eventuelt enkelte embedsmænd i Industriministeriet eller Erhvervsministeriet, eller hvad det nu har heddet på det pågældende tidspunkt, der har gjort det hele på egen hånd.

Lad os bare nævne Færøgruppen, som var udførende i forbindelse med Færøbankskan-